

Voňavé miminko, čerstvě vykoupané, natřené dětskými olejičky, v čistých dupačkách s kanýrky a mašličkami (v případě děvčete), nebo autíčky a medvídky (to druhé), nakrmené, přebalené, potichu se usmívající, sledující hračky zavěšené nad sebou v postýlce nebo v kočárku, spící 20 hodin denně.

Roztomilé, měkké, hladké, jako peřinka. Především nikdy neplačící.

Roste, sedá, padá, stoupá, padá, první slovo, první kroky, smích radosti, že se to povedlo (a vzteklý nebo zoufalý pláč, když se to nedaří).

Oči po tatínkovi, rty po mamince. Zbytek se vyklube časem.

Tak nějak vypadá naivní představa nastávajících matek nebo těch, které dítě teprve plánují, protože si ji vytvoří na základě povídaček jiných matek, které se neodvážejí říct pravdu na plnou pusu a hlavně nahlas.

Tak ji říkám (píšu) já.

Nedej bože a příroda si pohraje stylem, že dvěma tmavovlasým rodičům s modrýma očima nadělí dítě, které má ještě i v 5 letech vlasy blond a oči hnědé ... Pochyby "otce" jsou na světě :)

Připoutejte se dámy, nasedáme na tobogán :)

Zdá se mi, že ty matky vidí jen cca do 3 let věku dítěte, že nevidí nebo nechtějí vidět, že přijde puberta a mnohdy naneštěstí z toho s kým se žena tak piplá, nespí, věnuje mu své nejlepší roky, nechá si fyzicky zdevastovat tělo, hormony a nervy těhotenstvím a další péčí, zanedbává své zájmy i sebe sama jako ženu a člověka celkově, vyroste darebák, bez kouska úcty, s nezájmem platit si své úcty sám a parazituje na rodičích a jejich důchodech až do jejich úplného konce ...

To je ta horší varianta, ale vidím a čtu o této zoufalé verzi nějak moc často.

Nejnaivnější představa ze všech je ta, že miminkem nadchneme a navždy k sobě připoutáme partnery ... Ti souhlasí, aby už od našeho (ženského) naléhání měli pokoj a jen tajně doufají, že se z nás nestanou stejné frigidy jako povídal bratr a soused a spolupracovník a další, o manželkách po porodu.

Můžeme jej v případě nutnosti dítětem dočasně vydírat, nějaké to svědomí pár z nich má, ale nic netrvá věčně.

Neříkám, že to malé pak nemají svým způsobem rádi, ale chlapi většinou vítají spíše až ty trochu odrostlé děti, které chodí, mluví, chápou ... tak na 10 minut denně. Že by ale potřebovali dítě za cenu toho, že skončí vše proč s tou ženou doted' byli, takové neznám, ani jsem o nich neslyšela a nečetla.

Kapitola sama pro sebe jsou děti tzv. usmiřovací. Ty lituji. Usmíření ani tak nevýjde a dle toho potom vypadá vztah matky k tomu dítěti - v lepším případě vlažný, nijaký, neutrální.

V horším případě až nenávistný.

Pánové si vynucují dítě leda jako mstu, což mi připadalo, že byl můj případ, tedy toho pána o kterém bude řeč, ale o tom později.

To je přece sen každého muže, dívat se na utahanou partnerku v upatlaném domácím oděvu, od mléka, kaší, jogurtů, dětských zvratků a dalších tělesných tekutin toho robátka, nevyspalou, neupravenou, věnující se výhradně tomu uřvanému drobečkovi, která z nějakého důvodu učiní objev ten, že poslat partnera s dítětem na pískoviště je top všeho po čem její drahá polovička touží ...

Na nějaký, kdysi praktikovaný sex, naposledy pravděpodobně ten "miminkovsky výrobní", na ten už partner zapomněl, minimálně na ten s matkou mimina ...

Oblíbený poslech hudby či prosté ticho vystřídá téměř neustálý řev mimina. Jaká to rajska hudba.

Oni ale chtějí spíše paní úžasnou, která je fajn kuchařka, reprezentativní dáma (celkový projev, styl oblékání, všeobecný přehled ...), zároveň i kamarádka, s kterou se lze zasmát a tak trochu "děv(k)a" (trochu víc) v ložnici.

Také chtějí občas či často večeřet venku. Víno, dovolené, sex, sex, sex, cappuccino, whiskey, rychlá noční jízda autem v dešti, kino, kamarádi, sport, jindy naopak knížka, časopis, noviny, jedna cigareta - proboha, ta vražedná nechutnost i v množství jednoho kusu - očima matky dítěte :)

Anebo film, doma a hlavně v klidu - prostě žít a užít a nebýt omezování a dítě, co si budeme nalhávat, omezuje dost i nás, ženy.

Pánové mají mnohem radši za věrné parťáky psy než děti.

I to chápu.

I to těhotenství si musí partner externě náramně užívat - naše nálady a chutě. Zbytek si samozřejmě "vychutnáme" samy na vlastní kůži.

Já jsem měla antikoncepci ve formě hlídání dětí známých či příbuzných. Roztomilé, ale na pár desítek minut, pak už zvažuji jak potichu utéct, takže systém "půjčit a vrátit" se mi zdál jako nej řešení.

Ti drobečkové jsou jako ze sci-fi, před 5 vteřinami stáli před Vámi, teď stojí na tramvajových kolejkách o 20 metrů dál, Vy pouštíte na zem vše co do té doby jakž takž držíte a běžíte to neuvěřitelně rychle se pohybující cosi zachránit. Musíte být stále ve střehu. Divá zvěř to je.

Z druhého pohledu jsou ti prckové vděční za každou maličkost, hračku, bublifuk, obrázek, kterými je podarujete při procházce. Vískají radostí, jen nevím proč jim byla téměř od narození nadělena až taková kapacita hlasivek, že když se do toho opřou, trumfnou rockovou skupinu mixovanou s operou.

Je to opravdu síla :)

Ale je fajn nebýt chvíli ve společnosti někoho vypočítavého (dospělého). Alespoň do jistého věku, zhruba do 4 let. Pak začne vypočítavost vyplouvat na povrch a bez úplatku v podobě zmíněné hračky, teď už ne až na procházce, ale předem, lízátko apod. se s Vámi vůbec nebudou bavit. Prostě výměnný obchod. "Buďto mi, teto, doneseš to a ono, nebo spolu ven nepůjdeme a já budu dál rušit mámu, která si chtěla odpočinout". A nároky na dárky se časem /věkem, zvyšují. Ve 4 letech dítěte vystačíte s 50 Kč, u staršího už málem 1000 nestačí.

Taky přichází až bolestná upřímnost, ta i dřív než kolem 4. roku, kdy na Vás při placení v drogerii to nevinné, roztomilé dítě vyhrkne, patrně v domnění, že jde o totéž jako plíny, které nosilo donedávna:

"Teto a proč si kupuješ tak malý balíček plín, když máš tak velký zadek?"

Rozumějte hygienické potřeby potřebné na Vaše očekávané dny, kdy vyvěsíte rudou vlajku a Vaše nálada lítá na všechny směry. Už díky tomu se Vám chce plakat, křičet, utéct, zalézt do tmavého rohu, ale hlídáte dítě, takže smůla.

Brouček ale pokračuje: "Do toho se nevejdeš ani náhodou. Ty ještě neumíš na nočník?" a řeknou to tak nahlas tím svým uječeným hláskem, aby byla o velikosti Vašeho pozadí informována alespoň polovina obchodu.

Nedivte se mi, že já jsem chtěla žít trochu jinak. Trochu úplně jinak. Naprosto jinak !

Přítel se zbláznil, ve 20 letech mu asi něco spadlo na hlavu nebo se dal k nějaké církvi a neřekl mi o tom, ale začal se dožadovat mimina. Nebo něco musel vidět v televizi, nebo nevím kde na takový nesmysl přišel. Znal můj názor. Připadala jsem si mladá.

Ale nedá pokoj dokud nesvolím k těhotenství, jako z filmů, jen naopak. Kde se vidí, aby ženu o dítě uháněl muž ? Vždyť je to docela proti přírodě. Tak dlouho o tom povídá, nehledíc na mé zájmy a práci, která mě baví, až i pod tlakem lékařů, kteří se s ním asi domluvili (dobře, měla jsem zdrav.

potíže), souhlasím, ale dodnes nechápu proč jsem ho namísto souhlasu neposlala do patřičných mezí či k jiné slečně, toužící po miminku. A ty doktory taky.

Nebyl to žádný muž roku a já muže roku chtěla. Charismatického, úspěšného, váženého, elegantního pána, ale myslela jsem si, že na takového nemám. On nebyl žádný schopný, tvůrčí a věci realizující superman, prostě jen mladý kluk, který nekopíroval George Clooneyho, ale Vanillulce !

Toto mé nedostatečné sebevědomí je mým prokletím a celoživotní komplikací, ač mi to nikdo nevěří, působím prý přesně opačným dojmem, sem tam se někomu podaří mi sebevědomí vylepšit, ale známe to asi všechny, stačí jedna poznámka nějakého idiota, a i když víme, že je to idiot, tak o jeho blábolu přemýšlíme a jsme z toho špatné, tedy některé z nás.

Ty co trpí pocitem vlastní absolutní dokonalosti se mají v mnoha ohledech lépe, já mezi tyto samozvané "superženy" bohužel zatím nepatřím, ale pracuji na tom :)

Sebereflexe je mi vlastní až moc.

Když na mě na ulici už několikrát člověk podivně zírá, ne že bych si řekla, jak mi to sluší, jak jsem úchvatná, ale řeknu si, že mám asi zmrzlinu ve vlasech nebo tak něco

(zmrzlinu nejím).

Vyjímečně se mi stane, že si řeknu, že jsem jednoduše naprosto úžasná, tak nechť zírá, ale spíš tak trochu opíjím sama sebe rohlíkem :)

Takže jsem si tehdy asi říkala, že na někoho lepšího nemám a vlítla do toho s ním.

Dobře, gynekologické problémy jsem měla, to byl jediný fakt, který by hrál pro tento počín, ale znáte ty prognózy, prostě myslím, že by se nic nestalo být to později nebo nikdy, nebyla bych první, ani poslední.

Můj souhlas dnes vidím z mé strany jako totálně nezodpovědný akt, zoufalství, podlehnutí tlaku okolí (doktoři a on), skok do propasti bez jištění.

Takže to byla svým způsobem sebevražda. Fyzická i mentální. Alespoň tělo a mysl se tak chovali. Vědomá rezignace, podvědomá bouře.

Připadala jsem si jako v béčkovém filmu, s hrůzou jsem čekala kdy na mě výrobce za procesu výroby mimina vybafne s novými dupačkami nebo čepičkou.

Stala jsem se jakýmsi nástrojem, budoucím inkubátorem.